

bære sit Præg som et kvindeligt Øje, et Steds end inderligere forborgent maa det have sin Særhed som et eneste Menneskes Øje. Vi ønsker da, at de Kvinder, der tage sig for at genfremstille os Lysverdenens Tegn, vil ransage denne Lysverden med deres menneskeligt udviklede, deres kvindeligt bestemte, men fremfor alt, med deres egetdannede, opmærksomme Øje. For ethvert nyt Øje, der bliver til i Verden, ligger det Hværv for at bane sig sin egen Vej i *Lysverdenen* — i Lysverdenens Urskov, kunde vi sige — thi i *denne* Verden byder ingen anden Hjælp til Fremkommelighed, som *der*, hvor den famlende unge Haand eller Fod søger Vej. Dette personlige Syn, dette „noch nie da gewesenes“, som bliver til ved Lysverdenens Brydning i den kvindelige Malers særlige Øjes Medium, det er det, vi beder om blot uforbeholdent at faa fremstillet. Og der kan vel af mange Grunde være godt Haab om at faa Nyt at vide. Naar man husker paa, at der i det menneskelige Synsredskab findes ligesaa mange Nervearbejdere, som der er Indbyggere i det halve København, saa ligger den Tanke nær, at der i dette Mylr af Sanseæmner findes forsynede Kombinationsmuligheder nok for en uoverskuelig Fremtid, tør det tænkes, at mellem disse Arbejdere dølger sig maaske et forsømt Proletariat, maaske ogsaa Kræfter, som endnu kun delvis er tagne i Beslag.

Mere har vi ikke at ønske og at bede om paa Forhaand. Vi frygter ikke for at faa ensformig Kunst at se, thi vi ved, at personlig Sandhed virker altid ny og betagende, og at et Menneskeliv ikke er langt nok, til at Kunsten kan blive kort. Det er det jo, der gør Kunsten til en altid ung, altid lovende Kendsgerning imellem os, at dens Opdagelser aldrig afsluttes, at dens forjættede Land altid ligger forude, vinkende Kunstnerens Sjæl, aldrig helt mættende hans Øje, at aldrig den Dag kommer, da den bliver et indvundet Land, opmaalt i saa og saa mange Kvadratalen, aldrig en fast Ejendomsbesiddelse, der neddrager til lavloftet Selvgladhed og arnebunden Velvære.

En inderlig set Yderverden — byd os kun den, og vi tvivler ikke om, at alle Aandens gode Gaver vil følge med gemte som Kærnerne i Frugten. Vi tænker os, at alt imedens det inderligtskuende Øje opdager dulgte Virkeligheder og selvstændige Ejendommeligheder i det, der synes formløst og enstonigt, vokser der nok jævnsides i den Seendes Sind forøgede Kraftmuligheder op, skærpes Tankernes Evner til inderlig Fatning af det Sete, vokser Personlighedens Forhold som Livsarbejdets aandelige Løn.